

บ้านไร่สายสวาท

บทท้าย

“โอ้ย...”

ปลัดเทวัญตรงออกมาด้วยความเจ็บปวด ดวงตาตื่นตระหนกของเขายังแฝงไว้ด้วยความคับข้องใจคาดไม่ถึง

“ทำไมนะ... ทำไม...”

ยอดชำเลื่องมองอย่างไม่สนใจ ปรกกายตาแฝงความเยาะหยัน คืบคลานแนบพื้นห่างออกมาขณะที่ปลัดหนุ่มสิ้นสติไป

เสียงปืนเรียกบรรดานายตำรวจให้กรูกันออกมาจากห้องข้างใน พร้อมด้วยอาวุธพร้อมในมือ ต่างวิ่งเข้าหลบหลังที่กำบังก่อนจะสั่งให้เคลื่อนกันออกไปในทิศทางที่มาของเสียงปืน ยอดเคลื่อนตัวตามติดๆ อีกครู่หนึ่งก็มีเสียงไซเรนดังเป็นระยะใกล้เข้ามา ขบวนกำลังของสารวัตรใหญ่ ตามมาสมทบทันเวลาพอดี

ชายฉกรรจ์สองคนที่ถูกผลักให้ล้มลงกับพื้นห้องอยู่ในกลุ่มของผู้ที่ลอบคอยดักยิง ต่างก็ได้รับบาดเจ็บจากการพยายามต่อสู้และหลบหนี หากแต่ว่า “หัวหน้าใหญ่” กลับหลบรอดไปได้

สารวัตรมองผู้ต้องหาอย่างพิจารณา ถามขึ้นต้งๆ ว่า

“ใครจำสองคนนี้ได้บ้าง”

“ขออนุญาตครับ” ตำรวจผู้น้อยนายหนึ่งพูด “ผมคิดว่าพวกเขาเป็นคนของคุณสิทธิศักดิ์... ครับ”

สารวัตรวิ่งไปชั่วคราว แต่ทว่าสีหน้าไม่บอกความแปลกใจ

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น” เขาว่า

นายตำรวจอีกผู้หนึ่งเข้ายื่นขีดเท้ารายงาน

“ขออนุญาตครับ พวกเราพบรถยนต์นำส่งสัยจอดทิ้งยางแตกอยู่คันหนึ่ง กำลังตรวจสอบหาเจ้าของอยู่ครับ”

“พยายามค้นหาคนต่อไป” เขาสั่ง ก่อนจะหันมายังผู้ต้องหาพูดว่า “เห็นท่าลูกพี่ของพวกนายจะไปไม่รอดเสียแล้วละ”

พ่อเลี้ยงอาคม อิทธิรัตน์บุปไล่ล่าแขนเกลี้ยงเกลาเปลาเปเลื่อยของสตรีที่นอนเคียงข้างเขาเล่นอย่างเบามือ ดวงตาแววามประสานกัน... เขอยิ้มให้อย่างละมุนละไม

“ผมนี่แย่มากใช่ไหม ปล่อยให้ฤทัยเหงาอยู่คนเดียวเรื่อย ๆ ผมน่าจะใช้เวลาฤทัยมากกว่านี้”

เขาถามอย่างอ่อนโยน สุขฤทัยตอบว่า

“ไม่หรอกค่ะ พ่อเลี้ยงมีงานยุ่ง ฤทัยเข้าใจดี”

“คุณเป็นคนน่ารักเหลือเกิน เป็นยอดหญิงของผมจริงๆ”

เขาประทับจูบครึ่งแฉ่งครึ่งเล่า และฝ่ายหญิงก็โอนอ่อนสนองตอบโดยดี เมื่อถอนริมฝีปากจากกัน ต่างฝ่ายต่างมีประกายตาแวววาวอ่อนหวาน เปี่ยมไปด้วยความรักและความสุขอímเอม

“เพราะอย่างนั้นผมจึงได้ตัดสินใจ... .. อีกไม่นาน เราจะเป็นคนคนเดียวกัน”

ในประกายตาซึ่งวาววาวขึ้นอย่างสมหวัง หญิงสาวกลับป่นสีหน้าวิตกกังวล “แต่ทว่า... พ่อเลี้ยงคะ....”

“อะไรหรือจ๊ะ”

“ฤทัยไม่แน่ใจ กลัวว่าจะไม่มีคุณสมบัติดีพอ”

พ่อเลี้ยงหัวเราะเบาๆ มองเธออย่างรักใคร่

“ผมดูฤทัยกับสิทธิศักดิ์มานานแล้ว มันอาจจะเป็นเวลาเพียงแค่นี้ไม่กี่ปี แต่ผมเชื่อสายตาของตัวเอง ผมแน่ใจว่าคุณไม่ผิด ไม่มีใครที่ผมจะรักและไว้ใจได้เท่าคุณ”

ดวงตาเธอสะท้อนความปลาบปลื้มตื่นตัน กราบลงที่อกของฝ่ายชายอย่างซดซ้อย

“ฤทัยกราบขอบพระคุณพ่อเลี้ยงเหลือเกินที่รักและไว้ใจ แต่ทว่าเท่าที่ฤทัยทำมาทั้งหมด ฤทัยไม่ได้คิดหวังสิ่งใดเลย ขอเพียงพ่อเลี้ยงมีความสุขและรักฤทัยบ้าง ฤทัยก็พอใจแล้ว”

เขาโอบกอดเธอไว้อย่างแนบแน่น พุดยิ้มๆ ด้วยความรู้สึกที่ลึกซึ้ง “ผมช่างโชคดีที่ได้หัวใจผู้หญิงดีๆ อย่างคุณ”

“ฤทัยก็ช่างโชคดีเหลือเกิน ที่พ่อเลี้ยงรักเมตตาถึงเพียงนี้”

มีเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น สุขฤทัยเบี่ยงกายห่างออกไปขณะที่
พ่อเลี้ยงอาคมหันไปรับสาย “ฮัลโล... ครับ ผมอาคมพูด... ใครนะ
ครับ...” น้ำเสียงเขาแปลกใจ “ครับ...มีอะไร...”

เขาหันมามองหญิงสาวซึ่งเอียงคอมองพลางยิ้มอย่างอ่อนหวาน
สีหน้าเขาบอกความแปลกใจ หันหน้าไปลดเสียงพูดเสียทางอื่น

“...คุณแน่ใจหรือ... แล้วยังไงอีก...”

สุขฤทัยชะโงกหน้ามาจวบลงที่ไหล่ของฝ่ายชายก่อนจะลุกขึ้นจาก
เตียง เเงาร่างเปล่าเปลือยปรากฏอยู่ในแสงสลัว เธอเดินไปเข้าห้องน้ำ
จงใจทอดฝีเท้าเชื่องช้าด้วยรู้ว่าพ่อเลี้ยงจะต้องมองอย่างชื่นชมพึงพอใจ
อย่างที่เธอชอบทำเสมอ รูปร่างของเธอได้สัดส่วนสวยงามอย่างหาใคร
เทียบได้ยาก แม้จะมีวัยใกล้สามสิบปีแล้วก็ตาม

อีกครู่เธอก็สวมเสื้อคลุมออกมาจากห้องน้ำ พ่อเลี้ยงอาคม
วางโทรศัพท์แล้ว นั่งสูบบุหรี่อยู่ด้วยสีหน้าหมกมุ่นครุ่นคิด

“ใครโทรมาหรือคะ มีอะไรยุ่งยากหรือเปล่า”

“ฮืม”

เขาทำเสียงรับหนักๆ ในลำคอ พิศมองหญิงสาว สีหน้าเธอ
อ่อนช้อย หวานละมุนละไมจนเขาไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

“ผมจะแต่งงาน” เขายิ้บหรือลึบกับจานแก้ว ขยับตัวลุกขึ้น

“ประเดี๋ยวจะมีคนมา”

“ใครกันคะ”

“พวกนั้น” เขายิ้บไปไปที่โทรศัพท์ เดินไปเข้าห้องน้ำบ้าง
ฝ่ายหญิงตามเข้าไปช่วยอาบน้ำเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้

“จะใส่เสื้อผ้าชุดไหนคะ จะออกไปที่ไหนหรือเปล่า”

“ไม่ต้องพิเศษอะไรหรอก”

เธอเดินมาเปิดตู้เสื้อผ้า จัดหาเครื่องแต่งกายให้ อีกครู่เขาก็
แต่งกายเรียบร้อย หน้าตาสะอาดสะอ้าน แต่ว่าสีหน้าเคร่งเครียด

นั่นเป็นบุคลิกภาพที่เธอเห็นจนเจนนตา คนที่ครอบครองอะไรๆ
รวมทั้ง “ใครๆ” ไว้อย่างมากมายเช่นพ่อเลี้ยง มักจะถูกรบกวนรังควาน
ด้วยเรื่องต่างๆ อยู่ตลอดเวลา

“ฤทัยจะหลบอยู่ข้างบนนี้ดีไหมคะ จะได้ไม่มีใครเห็น”

เขาเหยียดยิ้มเคร่งขรึมก่อนจะตอบว่า

“ไม่ต้องหลบหรอก จะกลัวคนอื่นเห็นทำไม เรามากันไกลถึง
เพียงนี้แล้วนี่ จริงไหม”

สุขฤทัยมิได้เฉลียวใจ ได้แต่ยิ้มอย่างยินดี

ตลอดเวลาที่มีความสัมพันธ์กัน พ่อเลี้ยงไม่ได้ปิดบังว่าเธอเป็น
ผู้หญิงของเขา หากก็ไม่เคยเซ็ดหน้าชุดาให้รับรองแขกหรือร่วมกับ
เขาเช่นกัน มาในระยะหลังเขาจึงเริ่มแสดงเจตนาที่จะแต่งงานกับเธอ
รับรองเธอในฐานะภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายทั้งๆ ที่เขามีผู้หญิงอื่น
อยู่อีกหลายคน

เธอรอคอยอยู่นานแล้ว และมันกำลังจะมาถึง การเป็นภรรยา
ที่ถูกต้องตามกฎหมายของพ่อเลี้ยงอาคม อิทธิรัตน์ เป็นความฝัน
ยิ่งใหญ่ที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะไปถึงได้

มีรถยนต์สองคันจอดเรียงกันอยู่ที่ด้านนอกของประตู ครั้นมัน
เปิดออก สุขฤทัยก็ได้เห็นเวลาที่แล่นเลี้ยวตามกันเข้ามาคือรถของตำรวจ

เธอหน้าเงื่อน เกิดความรู้สึกที่ไม่สู้ดี แต่ว่าพ่อเลี้ยงกลับไม่มี
ปฏิกิริยาผิดแปลกใดๆ เธอถอยไปนั่ง วางท่าที่สงบเสงี่ยมเรียบร้อย
แต่ว่าพอเห็นคนที่เดินตามสารวัตรเข้ามา เธอก็ตัวชาวาบ

ร่างสูงตรง หลังไหล่ผึ่งผาย ไบหน้าคมสันสีครามขรึมเฉยเมย ราว
กับไม่สนใจใยดีสิ่งใด แต่ว่าดวงตาคมกลับมีประกายกล้าที่ดูเหมือนว่า
จะสามารถหลอมละลายอีกฝ่ายลงได้

“สวัสดิ์ครับพ่อเลี้ยง” เป็นเสียงของนายตำรวจซึ่งทำความ
เคารพเจ้าของบ้านก่อนจะหันมาก้มศีรษะทักทายสุขฤทัย

“นี่คืออดีตร้อยเอกยอดยิ่ง เฉลิมยศครับผม”

ยอดก้มศีรษะให้เจ้าของบ้าน

“สวัสดิ์” พ่อเลี้ยงทักตอบอย่างเคร่งขรึม “เชิญนั่งซิ”

สุขฤทัยที่ตระหนกตกใจ หันมอง “สามี” อย่างมุ่งหวังการปกป้อง
ช่วยเหลือ ชายสูงอายุไม่ทำแม้แต่จะหันมา เธอได้แต่หัวใจเต้นแรง
เหงื่อออกจนมือเท้าเปียกชื้น

“นี่คือสุขฤทัย... แต่... คุณรู้จักกันแล้วใช่ไหม”

หญิงสาวหันขวับมองพ่อเลี้ยงอย่างตระหนก สีหน้าของชายกลางคนเครียดขมขื่น ซาเฉย เมินมองอยู่ทางอื่นอย่างจะซ่อนความรู้สึกขมขื่นผิดหวัง

ยอดมองอดีตภรรยา ในสีหน้าเครียดขมขื่นกลับไม่ได้ปรากฏความตื่นเต้นยินดีใดๆ เธอจากเขาเป็นเวลาหลายปี ทิ้งไว้แต่ความเจ็บปวดผิดหวังและอาฆาตแค้น

“ไม่... พ่อเลี้ยงคะ ฤทัยไม่รู้จักเขา....”

ชายกลางคนผู้มั่งคั่งกลับลุกขึ้นยืน ร่างสมส่วนที่เคยดูแข็งแรง กระชุ่มกระชวยกลับอ่อนแรงคล้ายแก่เกินวัยไปอย่างกะทันหัน แม้กระนั้นก็ยังรักษาความสง่างามเอาไว้ได้ สีหน้าเย็นชาเครียดขมขื่น น้ำเสียงที่พูดกลับเรียบเฉย

“ผมควรจะปล่อยให้คุณได้อยู่กันตามลำพัง บางทีคุณจะทำได้ดีขึ้น”

เขาเดินเข้าไปเสียดข้างใน สุขฤทัยผุดลุกขึ้นยืน แต่ว่าสารวัตรกลับเดินไปขวางทางไว้

“คุณสุขฤทัยครับ” เขาเรียกอย่างเคร่งขรึม “ขอความกรุณาตอบคำถามสักสองสามข้อเถอะครับ”

เธอหันกลับมา ไบหน้าซีดเผือด

“คุณจะทำอะไร”

“ข้อแรก ใครเป็นคนพาคุณสายชลไปกักขังและวางยาอยู่ที่บ้านของคุณ”

“ดิฉันไม่รู้” เสียงตอบสั้น เธอพยายามไม่มองไปที่ร่างสูงซึ่งยืนจ้องมองอยู่ “ดิฉันอยู่ที่นี้ ใครจะทำอะไรอยู่ที่บ้าน ดิฉันไม่อาจทราบได้”

“แต่พยานยืนยันว่า เห็นคุณขับรถออกจากบ้าน หลังจากที่คุณสายชลหายเข้าไปพร้อมกับผู้ชายอีกสองคน” สารวัตรพูด “ถึงอย่างไรก็ตาม ผู้ชายทั้งสี่คนนั้นถูกจับหมดแล้ว รวมทั้งคุณสิทธิศักดิ์ด้วย”

เธอเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก ริมฝีปากสั่นระริก เธอทรุดลงร่ำไห้อยู่ตรงนั้น รู้สึกหมดหวังโดยสิ้นเชิง ที่ทำของพ่อเลี้ยงบอกให้รู้ว่าเขาจะไม่อยู่ข้างๆ คอยโอบอุ้มช่วยเหลือเธออย่างแน่นอน ซ้ำร้ายอาจจะโกรธจนบดขยี้เธอแหลกลาญลงก็ได้ในฐานะที่หลอกลวงตบตาเขาตลอดมา

“ส่วนปลัดทเวัญบาดเจ็บสาหัส คุณศักดิ์เป็นคนยิง”

เธอปิดหน้าร้องไห้ สะอื้นกระซิก

สารวัตรหันมามองชายร่างสูงที่ยืนหนึ่งอยู่กลางห้องก่อนจะหันเดินไปสมทบกับพ่อเลี้ยงที่ยืนเกาะตู้เตี้ยอยู่ในห้องติดกัน ร่างค่อมศีรษะก้มต่ำลงเล็กน้อยอย่างท้อแท้ผิดหวัง เขาได้ยินเสียงจากห้องที่เปิดถึงกันอย่างชัดเจน

ยอดเดินเข้าไปหาหญิงสาว เธอยังคงปิดหน้าร้องไห้อย่างหมดหวัง เมื่อครู่นี้เองเธอยังรู้สึกว่าโลกทั้งโลกอยู่ในมือเธอ ทว่าอีกชั่วอึดใจเดียว ทุกอย่างก็พลิกผัน พิษสาหัสพยับทลายลงสิ้น

“พี่ยอด... พี่ไม่น่าตามฉันมาเลย เราไม่เกี่ยวข้องกันแล้ว ทำไมไม่ปล่อยฉัน... ตามฉันมาทำไมอีก”

“เพื่อที่จะถาม” เป็นคำตอบที่เคร่งขรึม เขาเน้นถามทีละคำ “แม่ฉันตายยังไง...”

สุขฤทัยมองเขาอย่างตกตะลึง ริมฝีปากสั่น เสียงตอบไม่มั่นคง

“แม่...แม่ตกน้ำตาย...”

“ไม่จริง” เขากระแทกเสียง ทำให้เธอถึงกับสะดุ้ง “แม่แข็งแรงและว่ายน้ำอย่างกับปลา ไม่มีวันที่แม่จะตายในน้ำ”

“แม่ตายในน้ำจริง ๆ” เธอละล้าละลักด้วยความตระหนก

ยอดคว้าแขนบางๆ จับตึงให้หันมาประจันหน้า นัยน์ตาดูตื้นกร้าวกระด้างจ้องลึกลงในดวงตาตระหนกของอีกฝ่าย

“บอกมา ใครฆ่าแม่ฉัน เธอใช่ไหม”

“ไม่ใช่... ฉันไม่ได้ฆ่า ฉันจะฆ่าแม่ได้ยังไง”

“นั่นใคร”

“พี่ศักดิ์... พี่ศักดิ์เป็นคนทำ..!” เป็นคำตอบที่อึดอั้น ก่อนเธอจะปล่อยโฮอย่างเสียขวัญ

ยอดปล่อยมือจากแขนบางๆ ดวงตาเป็นประกายวาววาม น้ำเสียงของเขาขมขื่น “ทำไม... บ้าน ที่ดิน เรือกสวนไร่นา... เธออ้างว่าฉันไม่สบาย หลอกให้ฉันเซ็นชื่อให้เธอจัดการทุกอย่าง...”

เธอสัญญาจะดูแลแม่ แต่กลับขายทุกอย่างแล้วยังฆ่าแม่ของฉัน เธอทำได้ยังไง”

“มันเป็นความคิดของพีศักดิ์” เธอพูดพลางร้องไห้ “ฉันไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ เมื่อฉันแต่งงานกับพี ฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะต้องกลายเป็นเมียนายทหารที่ต้องอยู่แต่ในสงคราม พีทิ้งฉันไปอยู่ในสนามรบ ไม่รู้ว่าจะต้องพิการหรือตายเมื่อไหร่ เมื่อกลับบ้านพีเคยละเมอโครมครามจนฉันตกใจ มาคราวสุดท้ายพีบาดเจ็บสาหัส ข้ายังคลุ้มคลั่งเลื่อนลอย เขาพูดกันว่าพีจะเป็นบ้า ฉันจะอยู่กับคนบ้าได้อย่างไร ฉันจำเป็นต้องหนี...”

เธอร้องไห้ สะอึกสะอื้นอย่างน่าเวทนา

“แต่เธอก็ยังไปหลอกปอกลอกฉันถึงโรงพยาบาล ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นฉันบาดเจ็บสาหัส ข้ามีสติไม่สมบูรณ์ ฉันไวใจ เชื่อใจเธอคนเดียว”

เธอได้แต่ส่ายหน้าสะอึกสะอื้น

“พีศักดิ์ให้ฉันทำ ตอนนั้นเราไม่มีเงินเลย พีศักดิ์กำลังลำบาก ฉันจำเป็นต้องช่วยเขา”

“แล้วทำไมต้องฆ่าแม่ฉัน”

“ฉันเองก็นึกไม่ถึง พอเราเริ่มขายทรัพย์สินแม่ก็ตำว่าพยายามขัดขวางเรา วันหนึ่งมีคนพบศพแม่ลอยอยู่ในน้ำ พีศักดิ์ยอมรับว่าเขาทำเอง ฉันไม่ได้สมรู้ร่วมคิดด้วย เชื่อฉันเถอะนะพี่ยอด...”

ชายหนุ่มยื่นหนึ่งซึ่ง ดวงตาเป็นประกายวาววาม สองมือกำแน่น กรามขบกันจนเป็นสันอย่างพยายามระงับจิตใจ

“พี่ยอด...” สุขฤทัยเรียกอย่างวิงวอน พนมมือไหว้เขาอย่างยอมจำนน “ฉันกราบละ อกภัยให้ฉันเถอะ ฉันผิดไปแล้ว และรู้ตัวอยู่เสมอว่าผิด ฉันเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจริงๆ”

“เพราะอย่างนั้นจึงต้องส่งคนไปยิงฉันที่ไร่” น้ำเสียงที่พูดชิงชังเย้ยหยัน “จะต้องเห็นฉันตายใช่ไหม พวกเธอจึงจะสบายใจ”

สุขฤทัยนิ่งเงยบังก่อนจะปิดหน้าร้องไห้อย่างหมดสิ้นความหวังอย่างแท้จริง

สายชลลืมหัดดาขึ้นอย่างงุนงง พบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนที่นอนนุ่มนวลในโรงพยาบาล แสงแดดแผดจ้าบอกให้รู้ว่าเวลากลางคืนที่เลวร้ายได้ผ่านไปแล้ว เธอผวาลุกขึ้นเมื่อนึกได้ถึงเหตุการณ์นั้น

เชษฐนึ่งอยู่บนเก้าอี้ ทอดขาเหยียดยาว ฟังศีรษะพักอยู่กับพนักสีหน้าอ่อน อิดโรย ดวงตาเคร่งขรึม วิดกกังวล เขาลุกขึ้นเดินมายืนจนชิดขอบเตียง

“ตื่นแล้วหรือ ชล”

“พีเชษฐ...ยอดล่ะคะ”

เสียงถามแฝงความห่วงหาอาทรเต็มเปี่ยม เชษฐลดสายตาลงมองต่ำอย่างขมขื่น

“พีเชษฐคะ ยอดเป็นอย่างไรบ้าง เขาอยู่ที่ไหน ปลอดภัยหรือเปล่า...”

เธอเขย่าแขนเขาด้วยสีหน้าร้อนรน เชษฐยึดมือเธอไว้ ตอบขรึมๆ “เขาปลอดภัย”

เธอจ้องมองคล้ายไม่เชื่อ

“จริงหรือคะ เขาอยู่ที่ไหน”

เชษฐยังไม่ทันตอบ ร่างของใครคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่ประตูสายชลหันไป ร่างสูงผึ่งผาย ใบหน้าสะอาดสะอาดมองมาอย่างแจ่มใส เธอเบิกตาขึ้นอย่างยินดี เสียงอุทานทักเจือหัวเราะ

“ยอด...!”

เชษฐหันไปมอง แล้วถอยออกไปขณะที่ชายหนุ่มเดินเข้ามาสายชลยื่นมือไปคว้ามือเขาไว้ทันที

“คุณสายชล.....”

เขาบีบมือเธอ ครั้นพอเงาหลังของเชษฐลับหาย เขาก็โอบกอดเธอไว้ในอ้อมแขน สายชลซุกหน้าลงกับแผ่นอกของอีกฝ่าย กอดกระชับไว้อย่างแนบแน่น

“ยอด... ฉันนึกว่าจะไม่ได้พบยอดอีกแล้ว ดีใจเหลือเกินที่ยอดไม่ได้เป็นอะไร ยังปลอดภัยอยู่จริงๆ”

ปลายมือหนาๆ จับประคองใบหน้าสีอ่อน มองอ่อนโยนลึกลงในดวงตาใสๆ ถามว่า

“เป็นห่วงผมมากหรือครับ”

“มากซิ ยอดรู้หรือเปล่าว่าพวกนั้นจะฆ่ายอด สมกับศักดิ์และ

ปลัดเทวัญ พวกเขาส่งลูกน้องไปยังเราในไร่ เขาจะฆ่าเราให้ตายทั้งสองคน”

คนฟุ้งมยืม เธอมองแล้วถามว่า

“ยอดไม้เชื่อหรือ แต่ว่าเป็นความจริงนะ สมของยอดก็คือสุฤทัย เป็นเมียพ่อเลี้ยงอาคม ฉันรู้จักกับเขา ฉันเองเป็นคนบอกเขาวายอดอยู่ที่ไรสายสวาท ตอนนั้นฉันไม่คิดว่าจะนำอันตรายมาให้ เพียงแต่ไม่อยากให้ยอดกับเขาพบกัน ฉันตั้งใจจะไปกรุงเทพและปล่อยยอดไว้กับพีไม ฉันไม่อยากให้พีไมเสียใจ”

“ผมพบกับเขาแล้ว”

เธอมองชายหนุ่มอย่างงงงัน “หรือจะ...”

เขาพยักหน้า “พวกเขาพยายามจะตามไปฆ่า ตอนนั้นผมไม่รู้หรือว่าสารวัตรรู้จักปากคุณสายชล เขาเพียงแต่โทรไปเตือนว่า ปลัดเทวัญกับพวกกำลังจะไปฆ่าผม ไม่รู้ด้วยว่ามีใครบ้าง แต่ถึงอย่างไรเราก็จับคนร้ายไว้ได้หมด ยกเว้นศักดิ์คนเดียวที่หนีไปได้”

“ตายจริง”

“เขาไปไม่รอดหรอก ตำรวจกำลังตามจับ”

“แต่เขามีอิทธิพลมากนะจ๊ะ แล้วยังพ่อเลี้ยงอาคมอีก เขาอาจจะรอดก็ได้”

“ไม่หรอก พ่อเลี้ยงมีความยุติธรรม จะทำในสิ่งที่สมควร”

สายชลถอนใจอย่างโล่งอก

“หมายความว่าเราปลอดภัยแล้วหรือ ต่อไปนี้จะไม่มีการร้ายๆ อะไรเกิดขึ้นอีก ยอดจะอยู่กับฉัน เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไปนะจ๊ะ”

อีกฝ่ายมองตาเธอ ในความรู้สึกผูกพันลึกซึ้ง เขากลับพูดยิ้มๆ “ก็ไม่น่า...”

เธอมองอย่างกังขา “ทำไมล่ะจ๊ะ”

“คุณมนตรีอาจจะมา”

“ยอดก็...” เธอหัวเราะ “ฉันรักยอดคนเดียวนะ ฉันจะบอกคุณมนตรีๆ อย่างนี้”

“จะทำได้แน่หรือ”

“แน่ซี... แต่ถ้าเขามาเมื่อไหร่ ยอดคอยอยู่ใกล้ๆ ฉันก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้น... ฉันอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้นะ”

เธอยิ้มหยอกเย้า ชายหนุ่มทำดาวาว แกล้งจับคอขาวๆ โยกโคลนกระซิบซู่ซู่

“ว่ายังไงนะ จะเปลี่ยนใจหรือ”

เธอดีนรนเล็กน้อย แต่ว่ากลับหัวเราะแกล้งก่อนจะซบลงกับอกของอีกฝ่ายซึ่งกอดกระชับไว้อย่างรักใคร่

เสียงหัวเราะคิกคักที่ประสานกันดังแว่วมาถึงคนที่ยืนเชื่องซึมอยู่ที่ด้านนอก สีหน้าเศร้าขมิม ดวงตามองต่ำอยู่ที่พื้น

อีกครู่หนึ่งสายชลก็เดินออกมา มีร่างสูงตามไม่ห่างอยู่ข้างหลัง

“พีเชษฐ์คะ...” เธอเรียกแผ่วเบา

เชษฐ์หันมอง เธอพนมมือไหว้ พูดอย่างอ่อนโยนดวงตาฉายแววลึกซึ้งจริงใจ

“ขอบคุณมากคะ... สำหรับทุก ๆ อย่าง”

เขาพยักหน้า แล้วก็ทอดถอนใจ

“พี่อยากให้เรากลับบ้าน”

“หนูเสียใจคะ แต่หนูจะอยู่กับยอด”

เขานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูด

“พีจะปลุกบ้านให้เธอใหม่ ในที่ที่เธอต้องการ... แต่ถึงอย่างไรบ้านของเราก็ก็น่ารับเธอเสมอ...” เขามองผ่านไปทางฝ่ายชาย พยักหน้าให้ พูดขรึมๆ

“...ทั้งสองคน...”

เชษฐ์เดินดุ่มจากไป ยอดเดินเข้ามาใกล้สายชล ต่างทอดแขนโอบเอวอีกฝ่ายมองจนร่างสูงใหญ่หายลับลงบันได อีกครู่หนึ่งเขาก็ไปปรากฏตัวอยู่ที่ถนนเบื้องล่าง ตรงไปขึ้นรถปิกอัพพาเคลื่อนจากไปอย่างเงิบเหงา

สำหรับชายหญิงทั้งสอง ถนนที่ทอดไปสู่ไรสายสวาทเต็มไปด้วยความหฤหรรษ์

แต่ที่ว่ามันช่างเงิบเหงาเปล่าเปลี่ยวยิ่งนักสำหรับเชษฐ์...

จบบริบูรณ์